

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 664/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r.o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Co/101/2022-269 z 22. marca 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/169/2023 z 29. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenia čl. 13 ods. 1 ústavy rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté uznesenie krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu navrhuje zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou podanou 13. októbra 2017 pôvodne na Okresnom súde Považská Bystrica sa žalobkyňa proti sťažovateľke ako žalovanej v 1. rade domáha úpravy hospodárenia so spoločnými vecami (nehnutelnosťami, pozn.). Okresný súd v predmetnom konaní vedenom pod sp. zn. 7C/69/2017 v súvislosti s návrhom žalobkyne z 9. mája 2022, v ktorom uviedla, že sťažovateľka darovaním previedla na svoju dcéru a svojho syna niektoré zo svojich spoluvlastníckych podielov k pozemkom, podľa § 80 ods. 1 až 3 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) uznesením z 30. mája 2022 pripustil zmenu subjektu konania na strane žalovaného tak, že na miesto sťažovateľky vstupujú do konania jej deti.

3. Okresný súd po zistení, že sa pri vyhotovovaní predmetného uznesenia dopustil zrejmej nesprávnosti, keď mal pripustiť zmenu subjektu konania na strane žalovaného len čo sa týka časti pozemkov, podľa § 224 CSP uznesením z 19. júla 2022 opravil výrok uznesenia z 30. mája 2022 tak, že dcéra sťažovateľky vstúpila do konania na jej miesto v časti týkajúcej sa pozemkov parc. č. KN-E 591/2, parc. č. KN-E 592/2 a parc. č. KN-E 594/4 v k. ú. Dubková ako žalovaná 1a) a syn sťažovateľky v časti týkajúcej sa pozemku parc. č. KN-C 235/1 v k. ú. Dubková ako žalovaný 1b). V ostatnom zostalo uvedené uznesenie bez zmeny.

4. Proti tomuto opravnému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné, a keď zistil, že boli splnené podmienky na potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, toto napadnutým uznesením z 22. marca 2023 právoplatným 9. júna 2023 potvrdil.

4.1. Krajský súd k námietke žalobkyne o neprípustnosti podaného odvolania uviedol, že vec v odvolacom konaní preskúmal a pripustil odvolanie sťažovateľky aplikovaním teleologického výkladu § 357 písm. f) CSP, aj keď jeho doslovný výklad pripúšťa odvolanie len v prípade, ak súd rozhodol o oprave chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávnostiach na návrh. Ustanovenie § 224 CSP totiž pre vydanie opravného uznesenia nevyžaduje aj návrh, preto by bol takýto odlišný postup v identických veciach (vykonanie opravy, či už na návrh, alebo *ex offio*) nespravodlivý.

4.2. Krajský súd svoje rozhodnutie ďalej odôvodnil tým, že sťažovateľka podľa jeho názoru nedôvodne namietala právoplatnosť uznesenia z 30. mája 2022, ktoré podľa nej založilo prekážku veci rozhodnutej, a zdôraznil, že je povinnosťou súdu opraviť z úradnej povinnosti omyl v rozhodnutí, ktorým je chyba v písaní, počítaní alebo iná zrejma nesprávnosť. Oprava rozhodnutia nemá vplyv na jeho vecnú správnosť, a preto ani rozhodnutie, ktoré sa opravuje, nemôže pre opravné uznesenie založiť prekážku *res iudicata*. V prejednávanom prípade bolo podľa krajského súdu podstatné, že sťažovateľka zostala naďalej spoluvlastníčkou pozemku parc. č. [REDACTED] – trvalé trávne porasty v k. ú. [REDACTED] z ktorého bol vytvorený pozemok parc. č. [REDACTED] – zastavané plochy a nádvorí. Zdôraznil, že rozhodnutím súdu, keď nešpecifikoval konkrétne, v ktorej časti došlo k zmene subjektu, by sťažovateľka ako žalovaná v 1. rade vystúpila celkom z konania, čo nevyplývalo ani z návrhu žalobkyne na zmenu subjektu a ani to nemalo podklad v iných dokumentoch obsiahnutých v spise.

4.3. Krajský súd napokon uzavrel, že chyba spočívajúca v inej zrejmej nesprávnosti nastala na strane súdu, a nie na strane žalobkyne, ktorá navrhla zmenu subjektu len v časti špecifikovaných pozemkov, a preto súd prvej inštancie správne svoje pochybenie opravným uznesením odstránil.

5. Proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu sa sťažovateľka bránila podaním dovolania podľa § 420 písm. d) a f) CSP. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 29. februára 2024, ktoré bolo právnenému zástupcovi sťažovateľky doručené 3. júna 2024, predmetné dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

5.1. V odôvodnení najvyšší súd v podstatnom uviedol, že napádané uznesenie odvolacieho súdu o potvrdení opravného uznesenia nemá charakter rozhodnutia vo veci samej ani rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, čo má v okolnostiach danej veci za následok, že prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP nemožno vyvodiť. Pre úplnosť uviedol, že v danom prípade by dovolanie nebolo

prípustné ani podľa § 421 CSP, keďže odvolací súd rozhodol dovolaním napadnutým uznesením o odvolaní proti opravnému uzneseniu súdu prvej inštancie podľa § 357 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým ako odvolací súd potvrdil opravné uznesenie súdu prvej inštancie, a napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jej dovolanie, podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, argumentujúc, že v zmysle § 224 CSP je možné inú zrejmu nesprávnosť (podobne ako chybu v písaní alebo počítaní) opraviť, len ak má vo svojej podstate povahu zrejmeho preklepu. V žiadnom prípade podľa nej nemožno opraviť meritórne rozhodnutie, ktoré upravuje okruh účastníkov konania, a meniť ho v jeho samotnej podstate.

7. S odkazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/21/2008 tvrdí, že súdne rozhodnutie možno opraviť len v presne stanovených prípadoch, ak ide o chyby v písaní, počítaní a ďalej ak ide o také chyby, ktoré sú ako zrejme nesprávnosti podobného pôvodu ako chyby v písaní a počítaní, t. j. ku ktorým došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním duševnej či mechanickej činnosti osoby, ktorá rozhodnutie vyhlasovala alebo vyhotovovala, a ktoré sú každému zjavné.

8. Zdôrazňuje, že žalobkyňa nepodala sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zmene subjektu konania a toto rozhodnutie tak nadobudlo právoplatnosť 15. júla 2022. Sťažovateľka ako žalovaná v 1. rade teda právoplatne vystúpila z predmetného konania, a preto ho nemožno meniť tak, ako to okresný súd vykonal svojím opravným uznesením. Poukazuje tiež na to, že zmenou (opravou) právoplatného rozhodnutia bola narušená jej právna istota, ktorá je tiež súčasťou základného práva na súdnu ochranu.

9. Sťažovateľka v ďalšej argumentačnej línii uvádza, že záver najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho považuje za mylný, a dodáva, že jeho napadnuté uznesenie neobsahuje bližšie odôvodnenie, prečo jej dovolanie nebolo prípustné podľa § 420 písm. d) CSP, keď v tej istej veci (týkajúcej sa jej účasti v predmetnom spore) sa už prv právoplatne rozhodlo a ako žalovaná z konania právoplatne vystúpila.

10. V podstatnom tvrdí, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je riadne odôvodnené, vykazuje znaky zmätočnosti a je ústavne neudržateľné. Z uvedených dôvodov sa domáha aj preskúmania napadnutého uznesenia krajského súdu, a to z hľadiska ústavno-procesných zásad.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a jej práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu, ktorým bolo opravné uznesenie súdu prvej inštancie potvrdené, a uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky proti predmetnému uzneseniu krajského súdu.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu:

13. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

14. Ťažiskom argumentácie sťažovateľky v súvislosti s porušením jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu je jeho nedostatočné odôvodnenie a nepresvedčivosť. Dovolaciemu súdu sťažovateľka vyčíta, že nenapravil pochybenia súdov nižších inštancií.

15. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné sudy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

16. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, považuje toto rozhodnutie za riadne a dostatočne odôvodnené. Rozhodnutie ako celok je argumentačne konzistentné a rešpektuje právnu úpravu dopadajúcu na prejednávajúcu vec. Právna konštrukcia dovolania je z hľadiska jeho prípustnosti koncipovaná tak, že dovolaciemu súdu umožňuje preskúmavanie len tých rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré možno považovať za meritórne (vo veci samej) alebo konečné (má sa na mysli konečné v tom zmysle, že v istej časti sa konanie v dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu končí). Sťažovateľka však podala dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené opravné uznesenie okresného súdu, ktoré nebolo možné považovať ani za konečné (vo veci sa bude konať ďalej), ani meritórne.

18. Vzhľadom na to je bezpredmetné, že sťažovateľka formulovala dôvod dovolania podľa § 420 písm. d) a f) CSP, v oboch týchto prípadoch sa vyžaduje, aby bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie, ktoré je rozhodnutím konečnej povahy.

19. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka dostala zo strany dovolacieho súdu dostatočnú a ústavne konformnú odpoveď, prečo dospel k ústavne udržateľnému záveru o neprípustnosti jej dovolania.

20. Ústavný súd nad rámec dopĺňa, že sťažovateľka bude mať ešte v ďalšom priebehu konania možnosť sa proti rozhodnutiu vo veci samej brániť riadnym, príp. mimoriadnym opravným prostriedkom, a nie je ani možné prejedukovať, či po vykonaní dokazovania súd voči nej vôbec žalobe vyhovie alebo ju prípadne z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie zamietne, a teda sťažovateľka bude (z jej perspektívy) v spore úspešná.

21. Ústavný súd tak konštatuje, že neexistuje relevantný súvis medzi uvedenými právami sťažovateľky na jednej strane a napadnutým uznesením dovolacieho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu:

22. Ústavný súd v súvislosti s prieskumom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým bolo potvrdené opravné uznesenie okresného súdu, poukazuje na to, že sťažovateľka proti tomuto rozhodnutiu podala dovolanie, ktoré najvyšší súd ako procesne neprípustné odmietol.

23. Vzhľadom na ústavne udržateľný záver o neprípustnosti dovolania sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu je potrebné konštatovať, že sťažovateľkinu sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu nebolo možné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

24. Napriek uvedenému sa ústavný súd musel v rámci predbežného prerokovania sťažnosti vysporiadať s otázkou, či vo vzťahu k tejto časti sťažnosti sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie.

25. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014).

26. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde možno ústavnú sťažnosť podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

27. Ústavný súd sa už v minulosti zaoberal situáciami, ak strana v konaní podala mimoriadny opravný prostriedok zjavne po lehote (a dovolanie bolo odmietnuté ako oneskorene podané), prípadne dovolaním napadla rozhodnutie, proti ktorému samotný Civilný sporový poriadok neumožňoval účinne podať dovolanie (a dovolanie bolo odmietnuté pre neprípustnosť), a následne sa strana sporu ako sťažovateľ pred ústavným súdom domáhala aplikácie § 124 zákona o ústavnom súde.

28. Ústavný súd vo vzťahu k zachovaniu lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu odvolacieho súdu na podklade podaného dovolania už uviedol, že prichádza do úvahy len vtedy, ak dovolanie v intenciách aktuálnej právnej úpravy predstavuje právny prostriedok spôsobilý zabezpečiť ochranu práv účastníka konania a je v právomoci odvolacieho súdu s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu posúdiť procesnú prípustnosť dovolania. Naopak, na zachovanie lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa nemožno spoliehať vtedy, ak už samotná právna úprava podporená i stabilnou súdnou rozhodovacou praxou dovolanie proti jednoznačne typovo vymedzenej skupine odvolacích rozhodnutí explicitne vylučuje a konaním o podanom dovolaní (hoci len v štádiu skúmania jeho procesnej prípustnosti) by dovolací súd postupoval *ultra vires* (III. ÚS 516/2013).

29. Obdobne je zachovanie lehoty na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vylúčené v prípadoch, v ktorých je neprípustnosť dovolania daná *ex lege* (III. ÚS 674/2014), prípadne je dovolanie podané neoprávnenou osobou alebo zjavne oneskorene.

30. Hoci závery ústavného súdu sa týkali skorších procesných predpisov (Občianskeho súdneho poriadku, skoršieho zákona o ústavnom súde, pozn.), sú aktuálne aj naďalej za platnosti a účinnosti Civilného sporového poriadku a rovnako aj zákona o ústavnom súde (II. ÚS 13/2022).

31. Ústavný súd zo samotnej ústavnej sťažnosti považuje za preukázané, že uznesenie krajského súdu č. k. 6Co/101/2022-269 z 22. marca 2023 nadobudlo právoplatnosť 9. júna 2023. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súdu 10. júla 2024, je zjavné, že bola podaná oneskorene, teda po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty. Ústavnému súdu pri predbežnom prerokovaní nezostala iná možnosť, len odmietnuť ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu) podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu